

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

י"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת נשא

ט' סיון תשע"ג
גליון תרס"ז - אבות א'

זמני כניסת ויציאת השבת

לאנדאן	8:34	9:56	10:04
בני ברק	7:10	8:14	8:46
ירושלים	6:55	8:12	8:49
בארא פארק	7:53	=	9:22

אדמו"ר קוה"ק רבינו דוד לעלובער זיע"א, דא' הוה ידע קורח שאפשר לשבת על יד התנור וליחד יהודים ככה"ג בקודש הקדשים לא היה חולק על משה רבינו ואהרון הכהן.

והרה"ק בעל הידושי הרי"מ ז"ע אמר על רבו היהודי הק' מפשיסחא ז"ע, אשר בעת שעישן הלולקע [=כעץ סיגריה] ייחד יהודים יותר מכהן הגדול לפני ולפנים.

ובזה בא ללמדנו כי עיקר עבודת השי"ת הוא המסירות נפש הענוה ושפלות רוח, ואהבת השי"ת שבתוך כל דבר שעובד את השי"ת, ומררי שהיה כהן גדול יתכן לו לעבוד את השי"ת במסי"נ ובבחינה יותר גדולה ולא תלי' בעבודה שקיבלו לעשות כי גם בעניינים פשטנים אפשר ליחד יהודים גבוהים מכה"ג בקודש בקודשים.

וללמדנו בא שלא להתיימשך אדם ויחשוב אשר במצבו הנוכחי א"א לו לעבוד את הקב"ה בשלימות, כי אין הקב"ה תובע אלא על אותו מצב שנמצא בו עכשיו, ומסתכל על שלימות הלב והעבודה במצב ההוא כי העיקר דרחמנא ליבא בעי. ומצד זה אם עובד כפי כוחותיו ובשלימות השייך לו נחשב לעשות רצונו ולעבודו בלבב שלם.

והנה בתחילת הפרשה כתב על בני קהת לשון 'נשא' את בני קהת, וכן בבני גרשום, וצ"ע אמאי בבני מררי לא כתב לשון 'נשא', ואפשר ע"פ מה שדיברנו לעיל בענין ענוה ושפלות רוח, שהקב"ה אמר למשה רבינו על בני קהת וגרשום שינשאו וירוממו ויחנכם לעבודת השי"ת.

אך בני מררי שהוא הקטן ביותר הרגיש בעצמו השפל יותר, וכמו שביאר כ"ק מרן אדמו"ר האי סב"ק זיע"א דמררי הוא לשון מרירות, כי הצדיקים לבם מר ונשבר בקרבם, והם עומדים בשפלות רוח וענוה יתירה, ועי"ז זוכין לקירבת הקב"ה והשראת השכינה בקל ובמהרה יותר, ולא הוצרך משה רבינו להתעסק עמהם לחנכם כי הם מקורבים ועומדים לאבינו שבשמים.

והצדיקים לבם מר ושבור בקרבם לרסיסים ומלאים בשפלות רוח וענוה, לכן זוכים הם להשראת השכינה ולקירבה יתירה, כדכתיב לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבזה,

וכ"כ איתא בחז"ל מה מים יורדים למקום נמוך אף התורה כן ולכן ע"י ענוה אפשר להגיע אל התורה"ק ועי"ז יש כביכול השראת השכינה"ק בכל העניינים.

המנהיג את הציבור צריך שיהא לו כח ההנהגה...

כמוכא ע"ז בחז"ל (כתובות קג:) זרוק מרה בתלמידים שיהא להם מורא רבך, ולכן היו צדיקים שהתנהגו בדרך מלכות אך בפנימיות לבם היה להם שברים, ובדרך צחות אי"צ שינצלו מלם את ומשה רבינו ע"ה אשר היה בבחינת עניו על פני כל האדמה, א"כ האיך קורח ועדתו באו אליו בטעות ומדוע תתנשא על קהל ה', וגם איך היה עליו כלל מחלוקת, ותני' ע"ז דמרע"ה התנהג במלכות כי היה מלך על כל ישראל, וכלפי חוץ לא התנהג בשפלות כלל,

ואע"ג דאין לנו השגה כלל בדברים שהיו בדור דעה במדבר אך אנו נלמד ע"פ דרכינו בפשטות להתחזק במורא רבך, באמונה בהשי"ת במשה רבינו מוהימנא ובכל צדיקי האמת, ולהוסיף בכל התורה והמצוות. ועפ"ז מבואר דלכן לא עבד מררי את עבודת הקודש הגבוהה, לרמוז בזה על הנהגת הצדיקים בדרכי מלכות שלא יטרידום בעבודת השי"ת, והתלמידים יקבלו מורא רבך, ויוכלו לקבל מהצדיקים בכפל כפלים ויושפעו ברוחניות ובגשמיות,

ורק קהת עבד את עבודת הקודש הגדולה, שהוא בחינת יוגבה לבו בדרכי ה', שלא להראות את הענוה הפנימית כלפי חוץ.

ובאופן אחר אפשר לבאר שבא לרמוז בזה דלא תלי' עבודת השי"ת בעבודה הגבוהה ביותר כי אין מוקדם ומאוחר בתורה דרחמנא ליבא בעי, ומובא בשם מרן

שיחת קודש
מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

טעם נשיאת ראש בני קהת גרשון ומררי עקב גודל ענוותנותם

ענין נשיאת ראש בני קהת גרשון ומררי

בפרשתנו איתא בעבודת הלויים דבני קהת נשאו הארון קודש, השולחן, המנורה מזבח הזהב והנחושת וכל כלי הקודש, בני גרשום נשאו את כלי המשכן והצר המשכן, ובני מררי נשאו את החיצון ביותר את קרשי המשכן.

וצ"ב מדוע לא נשא הגדול מביניהם את הקודש ביותר, הרי גרשום הוא הגדול בין האחים ואח"כ קהת ואח"כ מררי, ואפשר שרימוזו לנו הקב"ה בזה דמשרה שכניתו על הנמוך ביותר שהוא בחינת ענוה כי הקטן הוא שפל בעיניו.

וגם נתנית התורה היה ע"י משה רבינו ע"ה שהוא היותר קטן וג"כ האיש משה עניו מכל אדם, וגם על הר סיני שנמוך יותר שמרמוז על ענוה כמש"כ (ישעי' נ"ז) "מרום וקדוש אשכון ואת דכא ושפל רוח", אך לכאן קשה מדוע לא ניתן עבודת הקודש למררי שהיה קטן יותר,

ואפשר לומר ע"פ מה שידוע המעשה ממרן הרה"ק אדמו"ר רבינו משה לעלובער זיע"ע שביקר אצל אחד מצדיקי דורו שהיה עניו ביותר ולא הקפיד על כבודו כלל עד שהתבטל לכל אחד, ולמרן הרה"ק הרבי ר' משה מלעלוב חרה לו מאוד על כך ואמר לצדיק ההוא: הרי הקב"ה אפשר היה לו להעניק התורה בבקעה שמרמוז על ענוה יתירה ולמה נתן על הר כלל, אלא דמרומוז בזה שיש בחינת יוגבה לבו בדרכי ה'.

אמנם עיקר הענוה הוא בפנימיות הלב וזה צריך שיהא עד קצה האחרון עד א"ם, אך בחיצוניות צריך שיגבה לבו בדרכי ה', כי לצדיק

החסידים שותים ונבהלו מפניו, והרה"ק בלי אומר ודברים נכנס לחדרו וביקש ממשמשו שיביא לו גם כן לשתות ואף שתה עמהם, והחסידים תמהו מאוד על המחזה, אחר התפלה הסביר להם רבם באומרו, אני את דעתי לא שיניתי ועדיין אני סובר שאין לשתות כלל לפני התפלה, רק בראותי שאתם שתיתם אמרתי בליבי שמוטב להיות עמכם בגיהנום מלהיות בלעדיכם בגן עדן.

וזהו הענין גם כן שכשאמר הקב"ה למרע"ה (שמות לב, י) ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול, והשיב משרע"ה ע"ז (שם, לב) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת, דהיינו שמסר נפשו עבור כלל ישראל, ובלעדם לא רצה כלל להנצל. ללמדנו, דמנהיג ישראל צריך להפקיר עצמו לגמרי עבור הכלל.

ניצוצי אש
מפ"ק מרן רבינו אדמו"ר הקוה"ט זיע"א

המלך בעצמו, אין זה רבותא כ"כ, אבל אם מוסר נפשו עבור בן המלך, אזי ניכר יותר גודל אהבתו לאביו המלך, והבן. ולכן מאחר והפקיר עצמו למענם זכה למה שאיש לא זכה, ודיבר עם הקב"ה פנים בפנים.

וידוע הסיפור על הרה"ק רבי נתן דוד משידלובצא זיע"א שהקפיד ביותר על עצמו ועל כל הנלוים אליו שלא לשתות כלל לפני התפלה ואפי' קאווע, ואירע פעם אחד שנתאחר בתפלה מאד והחסידים כדי להשיב נפשם יצאו מגדרם אזו ושתו לפני התפלה, ובאותו שעה נכנס הרה"ק הנ"ל וראה את

בזכות מסירו"נ של מרע"ה זכה לדבר עם ה' ובבא משה אל אהל מועד, לדבר אתו, וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפורת אשר על ארון העדות מבין שני הכרובים וידבר אליו (ה, פט)

משה רבינו כל מגמתו כולו היה רק עבור טובת הכלל, וכל כולו עסק רק בתפלה על כלל ישראל, וזה היה מחמת מסירות נפשו למען כלל ישראל, בסוברו אשר "צו זיין מיט אידישע קינדער און מיטליידען מיט זיי, איז גרעסער פון מסירות נפש" - היינו, או שיינצלו כולם וינצל אף הוא עמהם, ואם לאו ח"ו מוטב יהיה חלקו עמהם בצרתם מאשר להנצל, כי מנהיג ישראל אמיתי צריך להפקיר את עצמו לגמרי עבור הכלל, וזה בחי' מסירות נפש גבוה מעל גבוה. וכמשל האדם שמוסר נפשו עבור

